

Thảm Cỏ ...

Ước gì nhà văn nào cũng mang một nỗi lo âu và buồn nản như Tuân, nỗi buồn và mệt mỏi của riêng Tuân thì chắc hẳn những nhà văn ấy đã viết lên thành một cuốn truyện dài trên trăm trang dễ như trở bàn tay. Còn riêng Tuân chỉ là một cậu trai non nớt, suốt đời chỉ có thể làm những bài luận Trung học với những đề tài mà thầy cô cho sẵn, vậy mà cũng chỉ trên điểm trung bình.

Vì thế Tuân luôn sống hoài với những kỷ niệm. Cái kỷ niệm gặp gỡ lần đầu, nơi Tuân hồi hộp theo gót, gieo hạt tình yêu trên thảm cỏ tình yêu tuổi lớn, và cũng là giây phút Tuân khựng lại trong hụt hẫng khi biết thảm cỏ đó đang mọc lên những trái sầu nhung nhớ vẫn vợ. Đó là sân trường Nguyễn Du, Tuân không còn nhớ ngày nào, giờ nào và tình cờ nào mà Tuân gặp em.

Em, một cô bé giản dị, đơn sơ trong tà áo trắng. Tay nghiêng cặp vở bước từng bước nhỏ trên lối thẳng sân trường. Tuân không thể kiềm chế theo những gót chân em thật nhẹ nhàng và hồn nhiên. Nhưng tiếng keng sân trường cùng nhóm bạn hữu của em ủa ra kéo em khuất dần sau những tà áo trắng nhẹ bay trong gió.

Cuộc đời vẫn là những câu hỏi, những ngạc nhiên và những tình cờ ngộ nghĩnh, như vết mực vô tình dính trên đầu ngón tay, như nụ cười hồn nhiên làm quen và như sự thể không định trước khi Tuân và em bắt đầu yêu nhau...

Có lẽ em còn nhớ những lúc Tuân chạy thật nhanh đến em, đầu tóc rối bù, mồ hôi từng giọt chỉ để nói mỗi câu: "Chúc em vào lớp vui vẻ". Chỉ mấy câu đó thôi mà Tuân cũng đủ thấy trong ánh mắt em hiện lên niềm ấm áp cùng lời cảm ơn ngọt ngào. Để rồi một lần vì chạy quá nhanh chân Tuân vấp phải chân một bạn cùng trường nên tới trễ mấy giây. . . chỉ mấy giây thôi, em giận, em không thèm nhìn Tuân mà lẳng lặng bước vào lớp. Tuân đã ân hận, tự trách bản thân là tại sao Tuân làm em buồn, và đêm đó Tuân đã không hề ngủ được.

Hôm sau gặp em. Em nhìn Tuân với ánh mắt thật vô tình và nói: “Tối qua thức khuya coi truyền hình thiếu ngủ hay sao mà mặt mũi trông hốc hác vậy? Xí! Lớn rồi mà còn mê xem truyền hình. Nhìn mặt mà phát khiếp!” Em đâu biết lúc đó Tuân dở cười dở khóc. Cười vì Tuân thấy em vô tình quá, khóc là vì Tuân thấy Tuân đang thành một đứa con trai đại khờ, ngớ ngẩn trong mắt em. Thảm cỏ trái sầu càng lúc càng mọc nhiều hơn trước.

*“Từ một ngày rộn ràng bước chân tới
Trao cho em giọt triu mến trên môi
Ôi hạt hăng nổi đầu hờn bất tận
Em vô tình để cỏ sầu muôn nơi . . .”*

Đó là chân hạnh phúc. Đó là ý nghĩa của đời sống. Đó là sự kết hợp giữa hai con người, Tuân và em. Em vô tình, Tuân say đắm. Em hồn nhiên, Tuân đánh mất tuổi thơ và Tuân biết trong cuộc hành trình gian nan đó, bao nhiêu người bỏ cuộc để rồi sống đời sống cô đơn, độc hành, chỉ có một số ít đi tới đích. Tuân sẽ là một trong số người nào đây? Nực cười thay cho chính cái tự ràng buộc khổ sai của con người trong Tuân, em nhỉ?

Nhớ lại mùa Xuân năm nào, Tuân rủ em cùng nhau ngồi thu gọn trên bãi cỏ để cùng nhau nhìn từng cánh én bay thật cao, thật xa. Bay như không bao giờ biết mỏi. Như mê mãi đuổi theo một ước vọng không bao giờ nắm được trong tay. Cũng trên lối cỏ đó, những ngọn cỏ sầu hằng ngày vẫn vờn quanh chân Tuân như muốn chia sẻ nỗi muộn phiền. Cỏ ơi hãy mang giùm Tuân những câu nói, những bước chân ngày

ngày đã in sâu trên cỏ chạy đến bên em, gọi là chút tình của Tuân trao gửi . . .

Năm tháng trôi qua thật nhanh. Sân trường nhiều đổi thay, thảm cỏ già hơn xưa, nhưng Tuân vẫn là thằng con trai ngày nào. Vẫn chờ và vẫn trông ngóng em tới lớp. Còn em thì biết bao niềm vui, bao chờ đợi không như Tuân. Tuân đành mắt em và đành mắt cái dáng mảnh khảnh xôn xao từ ngày ấy . . .

Khi yêu con người trở nên ích kỷ, nhỏ nhen chứ không rộng lượng như một nhà văn nào đã viết: “Anh yêu em, yêu chân thành, yêu say đắm, yêu đến hết cuộc đời. Và mong em gặp được người tình như ý, yêu em như anh đã yêu em.” Ôi chỉ là viễn vông, không thực tế. Tuân không muốn em yêu ai và ai yêu em hết. Chỉ mình Tuân thôi. Chỉ mình Tuân thôi em nhé . . . Một thảm cỏ sầu hoài mãi trong Tuân.

Trần Ngọc Lân

